

LÄCKBERG FEXEUS

KULTTI

Suomentaneet Kirsi Kokkonen ja Petri Stenman

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos *Kult*

Copyright © 2022 Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-45280-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

ENSIMMÄINEN VIIKKO

FREDRIK TARKISTAA EHKÄ sadannetta kertaa, ettei muovipussin läpi näy mitään. Hän ei halua paljastaa yllätystä liian aikaisin. Kesäaurinko porottaa hänen kasvoilleen, ulkona on varmasti ainakin kaksikymmentäyhdeksän astetta lämmintä. Siitä huolimatta hän päättää kävellä Skanstullissa sijaitsevalta toimistolta Ossianin päiväkotiin Zinkensdammille. On keskiviikko, mutta hän on päässyt siitä huolimatta lähtemään töistä hieman tavallista aikaisemmin. Kukaan ei jaksu välittää tarkoista työajoista näin kuumalla ilmalla. Useimmat hänen työtovereistaan istuvat jo kylmä olut edessään jonkin terassin varjojen alla.

Matka kestää vain parisenkymmentä minuuttia, mutta helteen takia hänen olisi siltikin pitänyt ottaa vesipullo mukaan. Pikkutakki on saanut lähteä, ja hän on kääriyt paidanhihansa ylös. Paita takeruu hikiseen selkään, mutta se ei haittaa. Tänään kaikki on juuri niin kuin pitääkin.

Hän tarkistaa taas pussin. Lego Technic -rakennussarjan laatikko on niin iso, että se tunkee melkein ulos pussista. McLaren Senna GTR. Ossianin autoinnostus on edelleen mysteeri. Sekä Fredrik että Josefin ovat lähes aktiivisen välinpitämättömiä autojen suhteen. Legoinnostuksen isä ja poika kuitenkin jakavat.

Laatikossa ilmoitetaan suositusiäksi 10+. Ossian on vasta viisi, mutta Fredrik tietää pojan selviytyvän tehtävästä ongelmitta. Poika on fiksu. Joskus fiksumpi kuin isänsä, Fredrik ajattelee ja naurahtaa ääneen, kasvot kohti aurinkoa. Jep – tässäpä vasta veitsenterävä isä. Ostaa nyt pojalleen yllätys, joka tietää tuntikausien näpertelyä sisätiloissa yhtenä kesän kauneimmista päivistä. Niin niin. Ei voi mitään. Huomennakin on varmasti hyvä sää.

Ossian on sitä paitsi ehtinyt olla ulkona koko päivän. Ja hyvä niin. Silloin kun Ossian ei keskity legoihinsa, hän hyppii sisällä seinille. Josefin miettii usein, voisiko poika saada diagnoosin. Ei sillä, että he aikoisivat tutkituttaa Ossianin. Eivät ainakaan vielä. Pojan aktiivisuus on toistaiseksi ollut positiivinen asia, varsinkin jos miettii niitä kännykkälapsia, jotka jo viiden vuoden iässä hyökkäävät vanhempiansa iPhone-jen kimppuun heti, kun heidät haetaan päiväkodista. Traagista.

Fredrik pääsee Backenin päiväkodin luo ja katsoo kelloaan. Lämmöstä huolimatta hän on kävellyt niin nopeasti, että on etuajassa. Lapset ovat luultavasti edelleen Skinnarvikin puistossa.

”*Ey, sexy lady...*” hän hyräilee noustessaan päiväkodin takana kohoavalle kukkulalle.

Gangnam Style on Ossianin lempikappale tällä hetkellä. Pitää kai vain antaa periksi, Fredrik ajattelee ja hymyilee itsekseen. Lapset ovat jopa harjoitelleet tanssikoreografian yhdessä.

Ylhäällä kukkulalla on suuri leikkipuisto ja muutama puu, joiden lomassa voi leikkiä. Ossianille ne ovat kokonainen metsä, ja hän rakastaa metsässä olemista.

”*Oppan Gangnam Style!*” Fredrik laulaa, ja lapset – jotka ulottuvat häntä juuri ja juuri polviin – vilkaisevat hämmästyneinä ylös ennen kuin jatkavat leikkejään.

Lapsilla on keltaiset liivit, joissa on eri päiväkotien logoja. Puisto on suosittu. Nauru ja kiljahdukset täyttävät kukkulan. Lego Technic saisi odottaa. Tämä päivä on kuin tehty piiloleikille puiden seassa. Heillä ei ole kiire kotiin, Josefin on luvannut huolehtia päivällisestä tänään. Fredrik katselee ympärilleen ja näkee Tomin, yhden Backenin päiväkodin työntekijöistä.

”Hei!” hän sanoo ja hymyilee Tomille, joka on juuri pyyhkimässä paksua räkää yhden lapsen kasvoilta.

”*Opp opp opp opp*”, Tom vastaa iloisesti, tutun melodian tahtiin. ”Arvaa, kuka sai valita jumppatuokion musiikin tänään?”

”Minä varoitin teitä. Teillä tulee olemaan kolmekymmentä *Gangnamia* tanssivaa lasta viikon loppuun mennessä. Mutta satutko tietämään, missä tämä tanssitaituri on? En näe häntä.”

Tom hoitaa pyyhkimistyönsä loppuun ja miettii hetken.

”Katso keinuilta”, hän sanoo sitten. ”Hän jää sinne usein istuskelemaan.”

Tietysti. Silloin kun Ossian ei ole superaktiivinen, hän rakastaa keinumista. Tai oikeammin sanottuna, hän rakastaa keinussa istumista. Se on paikka, jossa poika voi pohtia suuria kysymyksiä rauhassa, tulematta häirityksi.

Fredrik astelee keinujen luo. Kaikki ovat varattuja, mutta Ossian ei istu yhdessäkään niistä. Felicia, yksi Ossianin vanhemmista kaveista päiväkodissa, on juuri lähtemäisillään keinuilta. Fredrik juoksee hänet kiinni.

”Hei Felicia, oletko nähnyt Ossiania?”

”En, paitsi aiemmin.”

Fredrik rypistää otsaansa. Hänen mielensä perukoille hiipii pieni aavistus siitä, että jokin on vialla. Hän tietää tunteen olevan järjetön ja pelkkä osoitus isän ylisuojelevasta vaistosta. Se kytkeytyy päälle heti, kun jokin *saattaa* olla vialla, eikä välitä vähääkään, onko siitä todisteita vai ei. Kyseinen vaisto oli toki hyödyksi eloonjäämisen kannalta aikanaan savannilla, mutta juuri nyt se on täysin tarpeeton. Järjen tasolla hän tietää sen, mutta se ei auta. Epämiellyttävä tunne hiipii joka tapauksessa niskaan, kuin hieman liian kylmä tuulenvire. Suuri Legolaatikko, joka aiemmin tuntui niin jännittävältä, on nyt lähinnä tiellä hänen kiiruhtaessaan portaita pitkin takaisin Tomin luo.

”Hän ei ole keinujen luona”, Fredrik sanoo.

”No sepä kummallista.”

Tom katsoo luetteloa, johon on merkitty, ketkä lapsista on jo noudeuttu.

”Hänenhän pitäisi... Ei kun odotas. Jenya meni sisälle pienten ryhmän kanssa. Voi olla, että poika on mennyt heidän mukanaan käydäkseen wc:ssä ja jäänyt sitten sisään. Olen pahoillani. Jenyan olisi pitänyt kertoa, että otti Ossianin mukaansa. Mutta sinähän tiedät, millaista se on.”

Kyllä, Fredrik tietää. Epämiellyttävä tunne haihtuu. Hän huokaisee helpottuneena. Sekä Tom että Jenya ovat taitavia työssään, mutta lapsilla on myös oma tahto ja pettämätön kyky olla aina jossain muualla kuin siellä, missä heidän luulee olevan. Hän säälii Tomia hieman näh-

dessään, miten häpeissään mies on, koska toisaalta pikkulasten kanssa ei saa hutiloida. Jotkut vanhemmat olisivat nostaneet kovan äläkän pienemmästäkin.

”Totta kai”, Fredrik sanoo. ”Mukavaa viikonloppua Tom, nähdään maanantaina! *Oppa oppa!*”

Fredrik hölköttelee mäen alas, takaisin päiväkotiin. Ovi on jätetty auki. Hän menee eteiseen, jossa ovat lasten nimetyt koukut ja laatikot varavaatteita varten. Ossianin koukku on tyhjä. Sehän ei välttämättä tarkoita mitään. Jos Ossian on tullut käymään wc:ssä, pojan takki voi aivan hyvin olla mytyssä wc:n lattialla. Tai vaikka leikkipuistossa, helteen takia. Fredrikin ei edes olisi pitänyt pukea pojalleen takkia tällaisena päivänä. Typerää. Ossianilla on varmasti ollut kamalan kuuma.

Fredrik ei välitä riisua kenkiään sisään mennessään.

”Ossian?” hän huutaa ja koputtaa ensimmäiseen kahdesta wc:n ovesta. ”Ossian, oletko siellä?”

Jenya kävelee käytävää pitkin häntä kohti. Jenyan takana kaksivuotiaat heittelevät sormivärejä toistensa päälle ja kiljuvat, yhtä aikaa ilosta ja kauhusta.

”Hei, Fredrik”, Jenya sanoo. ”Unohditteko jotakin? Ossian on puistossa Tomin kanssa.”

Tunne siitä, että jokin on pielessä, palaa niin nopeasti että kaataa Fredrikin miltei kumoon. Nyt se ei ole enää pelkkä tuulenvire niskassa. Nyt se on nyrkki vatsassa.

”Hän ei ole puistossa”, hän sanoo. ”Olin siellä juuri. Tom arveli, että hän on sinun kanssasi.”

”Ei hän ole täällä. Oletko katsonut keinuista?”

”Kyllä. Minähän sanoin, ettei hän ole siellä. Hitto.”

Hän kääntyy kannoillaan ja ryntää takaisin ulos. Joskus lapset karkaavat päiväkodista. Kuten Felicia. Tyttö onnistui kerran matkaamaan päiväkodilta kotiinsa asti, ennen kuin hoitajat huomasivat hänen kadonneen. Tytön vanhemmilla on varmasti ollut krooninen vatsakipu siitä asti. Mahtaakohan siihen tunteeseen koskaan tottua? Hän itse vihaa sitä.

Hän juoksee taas kukkulalle. Pahuksen Lego-laatikko hakkaa jalvoja vasten. Lapsia on joka puolella, he ovat hänen tiellään. Hän etsii

epätoivoisesti heidän seastaan ja yrittää samalla rauhoitella itseään. Tilannetta ei helpota, jos hän menee paniikkiin. Mutta yksikään lapsista ei ole Ossian.

Yksikään heistä ei ole hänen poikansa.

Tommin silmät rävähtävät suuriksi kun hän näkee, että Fredrik on tullut takaisin. Mies näyttää tajuavan heti.

”Hänen on pakko olla täällä”, Fredrik sanoo ja laskee pussin käsistään pystyäkseen liikkumaan nopeammin.

Tom kysyy lähimmiltä lapsilta, onko joku nähnyt Ossiania. Leikkimökit. Ossian on voinut piiloutua leikkimökkeihin. Fredrik juoksee niiden luo mutta näkee jo kaukaa, ettei niissä ole ketään. Missä muualla poika voisi... Ei kai hän voi olla puiden seassa? Yksin? Kyllä kai joku silloin tietäisi siitä?

Felicia.

Tyttö sanoi nähneensä Ossianin aiemmin.

Fredrik juoksee takaisin Tommin ja muiden lasten luo. Hänen kurkkuaan raastaa rasituksesta, ja hiki valuu sekä otsalla että selässä. Felicia on rakentamassa hiekkalinnaa ämpärin avulla. Kuin mitään erityistä ei olisi tapahtunut. Ikään kuin maailmanloppu ei olisi tulossa.

”Felicia”, hän sanoo ja pinnistelee, jottei kuulostaisi yhtä hurjalta kuin miltä hänen sisimmässään tuntuu. ”Sanoit, että näit Ossianin aiemmin. Milloin se oli?”

”Silloin kun hän puhui sen tyhmän tädin kanssa”, tyttö sanoo nostamatta katsettaan rakennustyöstä.

”Tyhmän...” Fredrik sanoo, ja hänen kurkkunsa kuivuu saman tien hiekkapaperiksi. ”Oliko se vanha täti?”

Felicia pudistaa pontevasti päätään tasoittaessaan linnan tornia lapiolla.

”Ei vanha”, tyttö sanoo. ”Vähän kuin minun äitini. Äidillä oli syntarit, joten hän on kolmekymmentäviisi.”

Fredrik nielaisee voimakkaasti. Joku on ollut täällä. Joku on ollut täällä ja puhunut hänen lapsensa kanssa. Joku, joka ei ollut päiväkodin työntekijä tai kukaan lasten vanhemmista. Joku tuntematon. Fredrik kyykistyy Felician viereen ja vastustaa voimakasta halua ravistella tyttöä.

”Tiedätkö, kuka hän oli?” hän kysyy ja pinnistelee, jottei alkaisi huutaa. ”Ja miksi hän oli tyhmä?”

Felicia katsoo ylös silmät kyynelissä. Fredrik astuu askeleen taaksepäin, jottei menettäisi tasapainoaan. Hän näkee sen tytön katseesta; tietää jo liian hyvin, mitä on tapahtunut. Se, mitä ei koskaan saa tapahtua. Mitä ei *voi* tapahtua.

”Minä en välittänyt sen tädin pikkuautoista”, Felicia sanoo. ”Ossian piti niistä, minä en. Mutta minäkin olisin halunnut päästä silittämään koiranpentuja. Ne olivat tädin autossa, niin hän sanoi. Mutta minä en saanut mennä mukaan. Vain Ossian sai nähdä ne. Sitten he menivät.”

Musta aukko avautuu Fredrikin rintaan, ja hän putoaa siihen päistikkaa.

MINA SEISOI SISÄÄNKÄYNNIN luona ja tarkasteli paikkaa. Salilla ei ollut kovin paljon ihmisiä tänä iltapäivänä. Hyvä. Ja suurin osa kuntoilijoista oli vanhempia. Lukiolaiset, crossfit-naiset ja muskelimiehet olivat jo käyneet. Arkisin kolmelta iltapäivällä seniorit valtasivat salin, ainakin tunnin ajaksi. Se oli hyvä, koska he pyyhkivät laitteet huomattavasti tarkemmin sekä itsensä että niiden hikihirviöiden jäljiltä, jotka olivat olleet laitteilla ennen heitä. Ei sillä, että Mina ottaisi mitään riskejä. Hänellä oli treenitakkinsa taskussa tavalliseen tapaan ohuet kertakäyttökäsineet, kaksi pientä suihkepulloa joissa oli desinfiointiainetta ja mikrokuituliinoja sekä uudelleensuljettava pussi, johon voisi ne käytön jälkeen pistää.

Tänään vuorossa olisivat jalat ja keskivartalo. Hän veti käsineet käsiinsä, asteli yhden vapaana olevan jalkalaitteen luo ja alkoi huolellisesti suihkuttaa puhdistusainetta joka puolelle laitetta. Hän oli nähnyt, että jotkut puhdistivat pelkät kahvat. Tai vielä pahempaa, pelkän istuimen. Toisten ihmisten lika ja bakteerit pääsivät kuitenkin joka paikkaan. Hän ei ymmärtänyt hutiloivia ihmisiä.

Hän taitteli liinan, pani sen uudelleensuljettavaan pussiin ja otti uuden esiin. Kuntosalille astuminen oli kuin olisi astunut mahdolliseen infektiopesäkkeeseen. Sen vuoksi Minan oli mahdotonta treenata poliisitalon salilla. Hän tiesi aivan liian hyvin, millaisia sottapyytyjä siellä kävi. Täällä hänen ei ainakaan tarvinnut tunkea naamaansa paskaan.

Mieluiten hän olisi treenannut kasvomaski päässään. Puistatti miettiäkin mitä ilman välityksellä luultavasti levisi. Hän oli kuullut, että painonnostajat piereskelivät usein, ja hänen oli vaikea hengittää ajatellessaan ilmanvaihtojärjestelmässä kiertäviä ulostebakteereja. Kasvomaski olisi kuitenkin herättänyt vielä enemmän turhaa huomiota. Sen sijaan hän voisi ehkä hankkia treenimaskin, jollaisella jotkut harjoittivat hengityslihaksiaan.

”Onko sinun tarkoitus treenata vai siivota? Jos olet valmis, tulisin siihen mielelläni.”

Mina säpsähti ja nosti katseensa selkänøjasta, jota oli puhdistamassa. Seitsemissäkymmenissä oleva mies, jolla oli pienet pyöreät silmälasit ja valkoiset hiukset, seiso i hänen edessään kysyvä ilme kasvoillaan. Miehellä oli punainen pusero; ei mikään hengittävistä materiaalista tehty treenipusero, vaan aivan tavallinen puuvillainen t-paita. Jonka rinnuksessa oli suuri kostea läiskä. Minaa puistatti.

”Tiedätkö, miten epähygieeninen tuo puuvillapusero on?” hän sanoi. ”Se kastuu hiestä, joka sitten tahrii laitteet. Tuollaisissa vaatteissa treenaamisen pitäisi olla kiellettyä.”

Mies katsoi häntä murhaavasti. Sitten tämä pudisti päätään ja lähti pois. Mina ei nähtävästi ollut hänen aikansa arvoinen. Ei sillä, että Mina olisi välittänyt asiasta tippaakaan. Hän pyyhkäisi vielä muutama kerran ennen kuin pisti liinan ja käsineet uudelleensuljettavaan pussiin, istuutui jalkalaitteeseen ja sääti painot. Punapuseroinen mies oli ylätaljassa, selkä häneen päin. Miehellä oli luonnollisesti yhtä suuri hikiläikkä myös selässä. Mina nyrpisti nenäänsä. Jos hänen piti valita, oliko hän mieluummin pidetty vai terve, valinta oli hänelle itsestään selvä. Muut saivat pitää sekä bakteerinsa että hyväksyntänsä.

Mina oli tottunut siihen, että ihmiset pitivät häntä ulkoavaruuden olentona. Hän ei kuitenkaan tarvinnut sellaisia ihmisiä elämäänsä. Yhteenkuuluvuuden tunne oli todennäköisesti samanlainen myytti kuin ”hengenheimolaisuus”, ”aito rakkaus” ja muut epärealistiset konseptit, joita Hollywood markkinoi saaden tavalliset ihmiset ahdistumaan. Oli jopa tehty tutkimus, jonka mukaan asia todella oli niin. Hän oli lukenut, että ihmiset antoivat huonomman arvosanan sekä omalle parisuhteelleen että kumppanilleen sen jälkeen kun olivat katsoneet romanttisen komedian. Mikään todellinen suhde ei nimittäin voinut olla ”ikuisesta rakkaudesta” tekaistun ajatuksen veroinen.

Itse hän ei ollut tuntenut yhteenkuuluvuutta yhtään kenenkään kanssa viime aikoina. Eikä sen puoleen myöskään menneisyydessään, lukuun ottamatta sitä lyhyttä aikaa, jonka oli viettänyt tyttärensä kanssa. Sen sijaan se mies, jonka kanssa hän aikanaan oli asunut,

ei herättänyt hänessä mitään lämpimiä tunteita. Ei – ei ollut mitään ”yhteenkuuluvuutta”. Ei kenenkään kanssa.

Paitsi...

Hänen kanssaan.

Mentalistin kanssa.

Mutta siitä oli jo pitkä aika.

Hän oli nähnyt Facebookissa mainoksia Vincentin uudesta esityksestä. Oli ollut jo ostamaisillaan lipunkin. Hän oli kuitenkin jättänyt sen tekemättä. Hän ei tiennyt miten reagoisi, jos näkisi Vincentin lavalla. Mitä jos tämä ei tunnista häntä yleisöstä?

Entä jos tunnistaisi?

Hän rypisti otsaansa. Oli parempi pitää etäisyyttä. Varmuuden vuoksi. Eihän Vincent ollut edes pitänyt häneen yhteyttä. Hän toki ymmärsi syyn siihen. Ensinnäkin miehellä oli perhe. Mina ei voinut moittia Vincentin vaimoa, jos tämä oli ihmetelty, mitä he olivat Vincentin kanssa puuhailleet. Silloin lähes kaksi vuotta sitten. Vincent oli kertonut Marian olevan uskomattoman mustasukkainen, eivätkä saaren tapahtumat varmasti olleet parantaneet tilannetta. Mina oli melkein kuollut, yhdessä Vincentin kanssa. Oli ymmärrettävää, jos Vincentin vaimo vihasi häntä sen jälkeen. Ei sillä, että se olisi ollut hänen vikansa. Mutta hän kuitenkin oli poliisi.

Hän ja Vincent olivat sitä paitsi jakaneet jotakin, jota ei pystynyt selittämään muille. Lidön tapahtumat olivat sitoneet heidät entistä tiukemmin yhteen.

Kyseinen side oli kuitenkin myös syy siihen, miksi yhteyttä oli ollut vaikea pitää. Heistä oli tullut toisilleen niin kovin läheisiä. Läheisempiä kuin hän oli kyennyt kestäämään. Näin oli siis parempi. Kun hän oli yksin, hän oli omassa linnakkeessaan. Hän oli turvassa. Vincent tunsu luultavasti samoin.

Mutta silti.

”MUISTAKAA”, VINCENT SANOI, ”että se mitä te nyt näette, ei ole totta. Se on osoitus siitä, miten kuka vain voi esittää omaavansa ylluonnollisia kykyjä, vaikkei hänellä todellisuudessa olisi niitä. Sillä, uskookaa minua, minulla niitä ei todellakaan ole.”

Hän kohotti toista kulmakarvaansa kuin kysyen: *Vai onko?* Suunnilleen puolet yleisöstä naurahti. Se oli kuitenkin väkinäistä naurua, epävarmaa naurua. Juuri sellaista kuin hän halusi.

Linköpingin Crusellhallen oli täynnä, vaikka oltiin keskellä viikkoa. 1 200 henkeä oli tullut katsomaan Mestarimentalistia tavallisena keski- viikkoiltana. Väkeä oli sekä itse Linköpingin kaupungista että lähiseuduilta. Oikeastaan yleisö oli hieman liian suuri Vincentin makuun, mutta hänen osallistumisensa murhatutkintaan lähes kaksi vuotta sitten oli nostattanut suuren mediahuomion. Ellei hän olisi ollut julkisuuden henkilö ennen sitä, hänestä olisi tullut sellainen sen jälkeen. Ei hänestä itsestään, tietenkään. Kukaan ei tiennyt, kuka Vincent oli. Mutta Mestarimentalistia media rakasti. Ja yleisö myös. Lipunmyynti oli tuplaantunut, kun hänen oli kerrottu lähes kuolleen vesitankissa.

Umberto oli kuitenkin onnistunut pimeyttämään medialta yksityisimmät seikat Vincentin osallisuudesta tapaukseen. Mikä oli ainoa syy siihen, että Vincentillä edelleen oli ura. Suuri yleisö olisi arvatenkin suhtautunut häneen toisin, jos olisi tiennyt hänen olleen epäsuora syy kolmen ihmisen murhaan. Vincent oli tietysti syytön. Ainakin mitä murhiin tuli. Syyttömyys on kuitenkin aina suhteellinen käsite lehdistölle. Sen vuoksi hän oli agenttinsa kanssa tehnyt kaiken voitavansa pitääkseen salassa Janen motiivin ja sen, kuka tämä todellisuudessa oli. Tehtävää oli helpottanut se, että Jane ja Kenneth olivat kadonneet kuin tuhka tuuleen.

Expressen oli lyhyen aikaa yrittänyt kaivella hänen äitiinsä liittyvää juttua, mutta Umberto oli saanut tietää siitä ja hyökännyt heidän kimp- puunsa kuin haukka. Hän oli uhannut, ettei lehti saisi enää koskaan

lehdistöiedotteita tai haastatteluja hänen edustamiltaan artisteilta, jos lehti julkaisisi jutun. Halusivatko he todella tukkia väylänsä puoleen Ruotsin viihdekentästä yhden kurjan jutun vuoksi? Vastaus näytti olevan kieltävä. Vincent arveli myös Umberton italialaisen temperamentin olleen avuksi.

Se yksityiskohta, että murhaaja oli kirjoittanut Vincentin nimen murhien päivämäärien avulla, oli kuitenkin vuotanut mediaan. Se oli liian mehukas juttu, että sen olisi voinut jättää kertomatta.

Sen jälkeen ihmiset olivat alkaneet lähettää Vincentille omia kirjainarvoituksiaan ja muita ajatuspähkinöitä ymmärtämättä, miten ajattelematonta se häntä kohtaan oli. Mutta jos ihmisiä olisi helppo ymmärtää, hänen ei olisi koskaan tarvinnut ryhtyä mentalistiksi.

”Temppu, jonka nyt aion esittää, voi vaikuttaa hieman viktoriaaniselta”, hän jatkoi. ”Mutta samoja menetelmiä käytetään edelleen uskontojen perustamiseksi. Ja vaikkapa lahkojen.”

Näyttämö oli lavastettu 1800-luvun lopun salongiksi, ja Vincentillä oli päällään ajanmukaiset vaatteet. Lavalla oli kaksi pehmustettua nahkanojatuolia viistosti vastakkain. Toisessa niistä istui mies, selvästi hermostuneena.

Vincent oli aiemmin kysynyt, oliko jollakin yleisön edustajalla lääkärin koulutus tai osasiko joku ainakin ottaa sykkeen, ja kyseinen mies oli ollut yksi heistä, jotka olivat nostaneet kätensä. Mies oli ollut täysin rauhallinen, kun Vincent oli pyytänyt häntä tulemaan lavalle. Hän oli lähinnä nauranut. Mutta kun Vincent oli pyytänyt häntä allekirjoittamaan paperin, jossa sanottiin, ettei hänellä ollut lääketieteellistä tai juridista vastuuta siitä, mitä tapahtuisi, vaan että Vincent ottaisi täyden vastuun tekemisistään, mies oli hermostunut huomattavasti. Eikä vain hän, vaan koko yleisö. Vincent rakasti sitä. Sopimuksen allekirjoittaminen oli yksinkertainen keino luoda dramatiikkaa. Mutta allekirjoituksen pyytäminen muistutti joka kerta Vincentiä siitä, että ohjelma-numero voisi oikeasti mennä pieleen.

”No niin, Adrian”, hän sanoi ja istuutui tyhjään nojatuoliin, viistosti miestä vastapäätä. ”Yritämme nyt saada yhteyden tuonpuoleiseen. Kuolleisiin. Onko sinulla joku kuollut sukulainen, johon haluaisit saada yhteyden? Minä aistin sinussa kaipauksen, mutta se ei kohdistu

isoäitiisi... koska tunnen hänen olevan edelleen elossa... mutta ehkä... isoisääsi? Kaipaatko sinä häntä?”

Mies naurahti hieman hermostuneesti ja kiemurteli tuolillaan.

”Kyllä, Elsa on elossa”, mies sanoi. ”Mutta Arvid kuoli kymmenen vuotta sitten. Siis isoisäni.”

Se oli yksinkertainen temppu, jonka kuka tahansa meedio pystyi tekemään. Se oli pelkkää päättelyä. Mies näytti hieman alle kolmekymppiseltä. Mikä tarkoitti, että hänen vanhempansa olivat viiden- ja kuudenkymmenen ikävuoden välillä. Ja näiden vanhemmat vuorostaan kahdeksan- ja yhdeksänkymmenen välillä. Koska naiset elävät miehiä pidempään, oli puhtaan tilastollinen fakta, että todennäköisemmin Adrianin isovanhemmista eli vielä isoäiti, ei isoisä. Jossakin toisessa yhteydessä Vincent olisi hävennyt huijaustaan – etenkin nähdessään, miten hänen edessään oleva mies liikuttui. Mutta tässä ohjelmanumerossa oli kyse siitä, miten ihmiset saatiin ansaan. Miten heiltä saatiin luottamus ja lopulta rahat. Silloin kaikki keinot olivat sallittuja.

”Yritetään siis löytää isoisä, Arvid”, Vincent sanoi.

Sitten hän katsoi yleisöön.

”Ja vielä kerran – sitä ei tapahdu oikeasti.”

Hän kääntyi vakavana kohti Adriania.

”Otan nyt yhteyden tuonpuoleiseen”, hän sanoi. ”Mutta jotta voisin tehdä sen, on minun ensin itse... matkustettava toiselle puolelle.”

Hän otti esiin vyön ja piti sitä ylhäällä niin, että kaikki näkivät sen. Sitten hän kietoi sen kaulansa ympärille ja veti sen pään soljen läpi niin, että syntyi silmukka. Hän ojensi vasemman kätensä miehelle, joka alkoi kalveta silmissä.

”Etsi sykkeeni”, Vincent sanoi. ”Ja polje jalallasi sen tahtiin, niin että kaikki voivat kuulla sen.”

Mies tarttui häntä ranteesta ja etsi hetken aikaa etu- ja keskisormellaan sopivaa otetta, kunnes oli tyytyväinen. Sitten hän alkoi polkea jalkaansa rytmikkäästi lattiaan, Vincentin sykkeen tahtiin. Vincent katsoi häntä silmiin.

”Nähdään, kunhan palaan”, hän sanoi. ”Toivottavasti. Polje koko ajan jalallasi sykkeeni tahtiin.”

Sitten hän kiristi vyötä kaulansa ympärillä ja irvisti. Tätä kohtaa

hänen ei tarvinnut teeskennellä, se sattui oikeasti. Hän piteli vyötä kiireällä, ja Adrian polki jalkaansa hänen sykkeensä tahtiin. Muutaman sekunnin kuluttua tahti alkoi hidastua.

Vincent sulki silmänsä ja roikotti päätään, muttei irrotanut otetaan vyöstä. Adrian polki epävarmasti jalkaansa vielä muutaman kerran, sitten hän lopetti. Yleisö kohahti järkyttyneenä ja hermostuneena. Adrian piti edelleen Vincentin ranteesta kiinni, muttei polkenut enää jalallaan. Viesti oli päivänselvä. Vincentin sydän ei enää sykkinyt. Hän oli juuri kuristanut itsensä.

Vincent odotti, kunnes kuuli yleisön väentelehtivän tuoleillaan. Se oli merkki siitä, että he alkoivat olla oikeasti peloissaan. Silloin hän kohotti hitaasti päätään ja päästi vyöstä irti. Sitten hän kääntyi Adriania kohti ja katsoi tätä samein silmin.

”Adrian”, hän mumisi.

Adrian hätkähti.

”Täällä on henki, joka sanoo nimekseen Arvid”, Vincent jatkoi puuroisella äänellä. ”Varmistetaan, että hän todella on isoisäsi. Kysy häneltä jotakin, minkä vain sinä ja hän tiedätte. Ehkä jotakin siltä ajalta, kun olit pieni. Arvid sanoo... Arvid sanoo, että hän opetti sinut pyöräilemään? Ehkä jotakin siitä?”

Adrian nyökkäsi, selvästi hämillään.

”Kysy häneltä, miten minä loukkasin itseni”, hän sanoi.

Vincent oli muutaman sekunnin hiljaa, ikään kuin olisi kuunnellut ääntä, jonka vain hän saattoi kuulla.

”Loukkasit polvesi”, hän sanoi. ”Ja te sovitte, ettette kertoisi sinun äidillesi asiasta. Sinulla on edelleen arpi muistona.”

Adrian päästi otteensa Vincentin kädestä ja näytti silmin nähden järkyttyneeltä. Totuus oli, että useimmat ovat loukanneet polvensa lapsena. Loppu oli täyttä arvailua. Mutta muistot ovat hataria. Elleivät asiat olleet menneet juuri niin kuin Vincent oli sanonut, nyt niin oli – ainakin Adrianin mielessä.

”Arvidilla on sinulle viesti”, Vincent jatkoi. ”Hän sanoo... Hän sanoo, että sinun pitää olla sitkeä ja uskoa itseesi. Että asia järjestyy, siinä kestää vain hieman pidempään kuin olit ajatellut. Mutta et saa luopua toivosta. Ymmärrätkö sinä, mitä hän tarkoittaa?”

Adrian nyökkäsi hiljaa.

”Hän puhuu minun yrityksestäni”, hän sanoi. ”Se oli viimeinen asia josta puhuimme ennen kuin hän kuoli. En ole vielääkään saanut sitä jaloilleen.”

”Hän sanoo olevansa pahoillaan siitä, mitä tapahtui. Mitä hän sillä tarkoittaa?”

”Emme puhuneet viimeisinä vuosina kovin paljon”, Adrian sanoi hiljaa. ”Meillä oli riitaa.”

”Niin, hän katuu sitä nyt. Hän sanoo myös, että rakasti sinua silloin ja rakastaa edelleen.”

Kyöneleet alkoivat valua Adrianin poskia pitkin. Tällä show’n osalla oli tärkeä tarkoitus, mutta samalla Vincent myös vihasi nähdä, miten voimakkaasti se vaikutti ihmisiin. Hän oli vain hyödyntänyt niin kutsuttua Barnum-vaikutusta: hän oli käyttänyt ilmauksia, jotka kuulostivat täsmällisiltä mutta olivat äärimmäisen avoimia tulkinnoille ja sopivat useimpiin ihmisiin. Klassinen meedioiden käyttämä temppu oli antaa asiakkaiden itse päätellä, mitä ”henget” tarkoittivat, koska silloin medio ei koskaan voi olla väärässä. Jos jokin ei pidä paikkaansa, voi syyttää sitä, ettei asiakas miettinyt asiaa kylliksi.

”Yhteys alkaa heikentyä”, Vincent sanoi jäykästi. ”Haluatko vielä sanoa jotakin, ennen kuin on liian myöhäistä?”

”Vain... kiitos”, Adrian kuiskasi. ”Kiitos.”

Vincent levitti kätensä ja roikotti taas päätään, näennäisesti tajutomana. Katsomossa oli hiirenhiljaista. Adrian otti epäröiden hänen ranteestaan kiinni ja etsi otteen sormillaan. Hetken kuluttua hän alkoi polkea vaimeasti jalallaan. Aluksi hitaasti ja epätasaisesti. Sitten yhä säännöllisemmin ja lujemmin, kunnes Vincentin syke oli taas normaali.

Vincent avasi silmänsä. Hän tarttui Adrianin käteen varovasti hymyillen. Tämä ohjelmanumero ei koskaan saanut kovin suuria aplodeja. Yleisö oli siihen aivan liian hämmentynyt. He olivat liian epävarmoja siitä, mitä oikein olivat nähneet. Vincent kuitenkin tiesi, että he puhuisivat siitä vielä kuukausien päästä.

”Muistakaa”, hän sanoi yleisölle samat sanat kuin alussa, mutta nyt huomattavasti lempeämmin.

He olivat nyt herkässä tilassa. Hänen piti kunnioittaa sitä.

”Minä en osaa ottaa yhteyttä henkiin. En itse asiassa usko kenenkään pystyvän siihen, koska en usko henkiä olevan olemassa. Sen sijaan osaan kyllä luoda sellaisen vaikutelman, että kykenisin kommunikoi- maan henkien kanssa. Samoin kuin meediat, jotka osaavat olla yhtä vakuuttavia. Sataviisikymmentä vuotta sitten käytettyjä psykologisia ja verbaalisia tekniikoita käytetään edelleen. Niiden avulla on helppo luoda vaikutelma, että menehtyneisiin rakkaisiin voisi saada yhteyden – tietysti reilua tuntitaksaa vastaan. Kuten aina: kun jokin vaikuttaa liian hyvältä ollakseen totta, se useimmiten on sitä. Kiitos tästä illasta.”

Hän lähti lavalta ennen kuin yleisö alkoi taputtaa. Tällä kertaa hän halusi jättää heidät mieteliäisiin tunnelmiin.

Hänen kurkkuaan aristi. Se hiton vyö teki kipeää. Hänen pitäisi olla varovaisempi. Tänään hän oli kaiken lisäksi pysäyttänyt sykkeensä aivan liian pitkäksi aikaa. Henkiyhteys saattoi olla teeskennelty, mutta syke pysähtyi oikeasti. Vaikka hän tietysti sai sen aikaan ihan muilla keinoin kuin vyöllä, ja pysäytti sykkeen pelkästään käsivarresta eikä koko kehostaan. Se, että sykkeen pystyi tietyillä kikoilla pysäyttämään kehon yksittäisissä osissa, oli yksi mentalismin parhaiten säilytetyistä salaisuuksista, eikä Vincent ollut paljastanut kenellekään, miten hän sen teki. Sillä ei kuitenkaan ollut merkitystä, että se tapahtui pelkästään käsivarressa. Kolmenkymmenen sekunnin kuluttua tilanne saattoi silloinkin muuttua todella vaaralliseksi. Useimmiten avustajat päästivät hänen kädestään irti heti sykkeen pysähdyttyä, mutta Adrian ei ollut hellittänyt otettaan. Vincentillä ei siis ollut ollut vaihtoehtoja. Hän olisi suunnattoman iloinen, kun tämä kiertue olisi ohi. Ei ollut hyväksi tukkia verenkiertoa näin paljon.

Hän meni alas lämpiöön ja näki LOKA-vesipullot pöydällä. Kolme kappaletta. Hän kiristeli hampaitaan. Kolmen pullon näkeminen tuntui samalta kuin olisi kuullut riitasoinnun. Hän avasi nopeasti jääkaapin ja pani pöydälle yhden pullon lisää, niin että pulloja oli neljä. Vasta silloin hänen leukansa rentoutuivat. Sitten hän täytti lasinsa hana- vedellä, istuutui sohvalle ja hengähti.

Yleisö osoitti edelleen suosiotaan, mutta hän antoi heidän odottaa. Olisi liian helppoa mennä takaisin, hymyillä leveästi ja muuttaa heidän

kokemuksensa arkipäiväiseksi. Sen sijaan hän halusi ihmisten jäävän miettimään.

Hän lepäsi muutaman minuutin ja sitten hän vaihtaisi vaatteet. Ennen hän oli käynyt lattialle makaamaan jokaisen näytöksen jälkeen, mutta koetti nykyisin päästä tavasta eroon. Joskus se onnistui. Useimmiten ei. Hän otti matkapuhelimensa esiin. Sains Bergander – Vincentin ystävä, joka rakensi illuusioita ja oli auttanut Tuvan tapauksen ja muiden murhien selvittämisessä – oli istunut yleisössä, ja Vincent oli utelias kuulemaan, mitä tämä oli pitänyt uudesta esityksestä. Sainsilta oli tosiaan tullut viesti. Aikatiedon mukaan se oli lähetetty samalla hetkellä, kun Vincent oli poistunut lavalta. Sainsin viesti sai kuitenkin odottaa. Jotkut muut olivat saattaneet tavoitella häntä.

Tai tarkemmin sanoen: joku muu.

Vincent katsoi viestiluetteloa. Siellä tosiaan oli muutama muukin lukematon viesti. Ei kuitenkaan sitä, mitä hän etsi. Ei viestiä siltä naiselta, joka oli muuttanut hänen elämänsä tullessaan osaksi sitä. Naiselta, jolle hän oli uskaltanut jakaa sisimpänsä. Ja joka oli sitten hävinnyt hänen elämästään yhtä nopeasti kuin oli siihen ilmestynytkin.

Hän oli nähnyt tämän viimeksi lokakuussa. Sitten oli tullut talvi, kevät, kesä, syksy, ja nyt taas kesä. Hän ei ollut puhunut naisen kanssa yli puoleentoista vuoteen. Lähes kahteen vuoteen. Ei hän tietysti ollut itsekään yrittänyt ottaa yhteyttä, niin kovasti kuin olisi halunnutkin. Mutta he olivat alkaneet käydä Marian kanssa pariterapiassa, eikä hän ollut halunnut herättää vaimonsa mustasukkaisuutta tarpeettomasti.

Sitten he olivat lopettaneet terapian, koska se ei ollut tuntunut niin tehokkaalta kuin he olivat toivoneet. Mutta silloin oli jo kulunut pitkä aika. Hän ei ollut halunnut tungetella, kuukausien hiljaisuuden jälkeen. Hänen piti kunnioittaa sitä, että nainen varjeli elämänsä yksityistä puolta tiukasti, vaikka hän olisikin vielä itse halunnut olla osa sitä.

Naisella ei tietenkään ollut myöskään mitään syytä ottaa häneen yhteyttä. Nainen oli tehnyt selväksi, että eli mieluiten yksin. Hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, miltä naisen elämä nykyään näytti. Nainen saattoi olla naimisissa. Hänellä saattoi olla perhe, tai hän saattoi asua ulkomailla.

Vincent ei kuitenkaan voinut sille mitään. Hän oli nähnyt naisen ensimmäisen kerran erään näytöksen jälkeen. Siitä lähtien hän oli etsinyt tätä joka kerta lavalta poistuessaan. Puhelimen viestiluettelo puhui kuitenkin selkeää kieltään.

Mina ei ollut ottanut yhteyttä tänäkään iltana.

NAINEN RIISUI SILMÄLASINSA ja hymyili hänelle. Sitten nainen risti jalan toisen päälle ja kumartui eteenpäin tuolilla. He istuivat toisiaan vastapäätä, eikä heidän välissään ollut pöytää. Alussa se oli tuntunut Rubenin mielestä erittäin epämukavalta. Turvattomalta. Mutta hän oli tottunut. Siinä määrin, ettei edes yrittänyt kurkkia naisen pääntiestä sisään tämän kumartuessa häntä kohti. Ei enää. Ja Amanda oli kuitenkin kaikkea muuta kuin epäviehättävä.

”Tarkoitatko, että minä olen valmis?” Ruben kysyi ja katsoi kelloa.

Hän oli ollut siellä vasta puoli tuntia, mutta Amanda vaikutti jo valmiilta lopettamaan istunnon.

”Valmiiksi ei kai tule koskaan”, nainen sanoi. ”Mutten näe erityistä syytä käyntiesi jatkamiselle, ellei mitään uutta ilmene. Vaikka enhän minä sitä päättä. Miltä sinusta itsestäsi tuntuu?”

Ruben katsoi Amanda. Psykologia, jonka luona oli käynyt joka toinen torstai yli vuoden ajan. Miltä hänestä tuntui? Se olikin yksi hitonmoinen kysymys. Mutta se ei ärsyttänyt häntä enää yhtä paljon kuin alussa.

”Tunteiden analysoinnin voimme jättää Freudille”, hän sanoi. ”Jos minä jotakin olen oppinut, niin sen, etteivät minun tunteeni välttämättä ole sitä mitä minä luulen niiden olevan. En enää *toimi* tunteideni, vaan järkipäisten ajatusteni pohjalta. Olen esimerkiksi pidättäytynyt seksistä puolen vuoden ajan. Huolimatta siitä, miten paljon tunnepuoleni haluaisi nussia.”

Amanda kohotti kulmakarvaansa äänettömään kysymykseen.

”Ei, en ole lainkaan käynyt naismetsällä”, Ruben selvensi. ”Kuten me sovimme. Juuri sitä minä tarkoitan. En minä kokonaan sitä lopeta, olenhan mies parhaassa iässä. Mutta se ei tunnu yhtä tärkeältä nyt, kun tajuun mitä tarvetta kyseinen käytös täytti.”

”Ja mikä se tarve oli?”

Ruben huokaisi. Nyt niitä siis käsiteltiin kuitenkin. Niitä hiton tunteita.

”Se antoi minulle vallan tunteen. Tiesin, että voisin saada heidät. Naiset. Mutta se täytti myös syvempää tarvetta olla...”

Hän huokaisi taas.

”Olla lähellä”, hän sanoi kiusaantuneena. ”Oletko nyt tyytyväinen?”

Olla lähellä. Sitä ilmaisua hän ei olisi koskaan uskonut sanovansa ääneen. Se kuulosti niin hiton homomaiselta. Mutta hän oli oppinut, että myös tällaiset ajatukset olivat osa puolustusmekanismeja. Hitto. Hänen kollegansa Gunnar ja muut univormuäijät nauraisivat itsensä kuoliaiksi, jos saisivat tietää hänen käyvän psykologilla. Gunnar oli norlantilaista puuta, kuten tällä itsellään oli tapana sanoa. Hänen ratkaisunsa kaikkiin ongelmiin oli mennä metsään ponupänikkää mukanaan. Ukot piru vie maalaisivat hänen kypäränsä vaaleanpunaiseksi, jos tietäisivät, mitä hän Amandalle puhui. Hän vilkaisi taas seinällä olevaa kelloa. Vähän yli puoli yhdeksän. Hänen pitäisi jo olla poliisitalolla. Olisi lähdettävä ennen kuin joku alkaisi ihmetellä, mitä hän näinä aamuina touhuili. Vakioselitystä – että hänen oli ollut pakko hätyyttellä edellisiltana sänkyyn raahaamansa kertapano kotoaan – ei voinut käyttää loputtomiin.

Kertapanot, niin. Hän ei oikein enää edes muistanut, miten niitä hankittiin. Hän oli tietysti automaattisesti yrittänyt vietellä Amandan ensimmäisellä kerralla, kun he olivat nähneet. Se oli mennyt vähän niin ja näin.

”Minun pitää vain tehdä vielä yksi juttu”, hän sanoi. ”Haluan tavata Ellinorin.”

”Ruben”, Amanda sanoi varoittavasti. ”Muista, mitä me puhuimme eteenpäin menemisestä. Ellinor on häilynyt sinun mielessäsi kuin aave kaikki nämä vuodet. Käytöksesi on ollut reaktiota siihen. Sinun pitää päästää irti. Et ole valmis ennen kuin olet päässyt aaveesta eroon.”

”Tiedän. Ja juuri siksi haluan nähdä hänet. Saadakseni asian päätökseen. Lupaam, että menen vain hänen luokseen ja sanon hei. Kaadan sen jalustan, jolle olen hänet asettanut. Jottei vanhalle Rubenille jää enää hitustakaan polttoainetta.”

”Tuo kuulostaa... epätavallisen selväjärkiseltä sinulle”, Amanda sanoi ja katsoi häntä tutkivasti. ”Oletko varma?”

”Pahin mitä voi tapahtua on se, että sinä saat maksun vielä muutamasta terapiatunnista lisää”, Ruben sanoi ja nauroi.

Tosiasia oli kuitenkin se, että hän oli täysin varma. Hän oli parempi Ruben kuin vuosi sitten. Gunnar saisi pitää turpansa kiinni.

He nousivat, ja hän kätteli Amandaa. Viidennenkymmenennen kerran hän vastusti kiusausta kysyä naista drinkille. Ajatuksia sai olla, kunhan ne eivät johtaneet tekoihin. Hän oli kaikesta huolimatta edelleen Ruben. Mutta nyt hänellä oli muuta tekemistä. Hän oli jo selvittänyt, missä Ellinor asui. Hän kävisi vain nopeasti moikkaamassa tätä. Katsomassa, mitä naiselle kuului. Ja hän pyytäisi anteeksi. Sitten hän olisi valmis.

VINCENT VETI SYVÄÄN henkeä ennen kuin astui huoneeseen tekemään aamupalaa. Hänen vaimonsa Maria oli jo puuhailnut keittiössä muutaman tunnin ajan. Hän tiesi, että tässä vaiheessa häntä vastaan lehahtavat tuoksut olisivat sekä vaikuttavia että päällekkäviä. Aivan oikein. Erilaiset tuoksukynttilät, kangaspusseissa olevat yrttiseokset, saippuat ja huonetuoksut muodostivat tuoksujen maton, joka ympäröi hänet kuin märkä peite.

”Maria-rakas, miten pitkään nämä tavarat vielä ovat täällä?” hän kysyi ja kurottautui ottamaan mukia astiakaapista.

Hänen käteensä osui muki, jossa oli teksti: *En minä ole lapsellinen, sinä olet paskakasa*. Hän kaatoi itselleen kahvia keittimestä ennen kuin istuutui keittiöpöydän ääreen.

”Etkö ollenkaan muista, mitä terapeutti sanoi?” Maria sanoi lattianrajasta. ”Että on tärkeää, että sinä tuet minua yrittäjänä.”

Hänen vaimonsa ei edes kääntynyt; tämä istui selkä häneen päin ja pakkasi huolellisesti pieniä keramiikkaenkeleitä suureen laatikkoon.

”Muistan minä. Ja sinä tiedät, että tuen sinua kaikessa mihin haluat ryhtyä. Tuo ideasi nettikaupasta on... kiinnostava. Sitä minä vain, että sinun olisi ehkä parempi säilyttää varastosi... niin, varastossa.”

Maria huokaisi syvään, selkä edelleen Vincentiin päin.

”Kuten Kevin on sanonut, varaston vuokraaminen on kallista”, vaimo sanoi. ”Ja ottaen huomioon, etteivät sinun uudet esityksesi ole vielääkään tuottaneet sitä, mitä niiden tekeminen on maksanut... No, silloin kai minun pitää olla perheen aikuinen ja ottaa vastuu meidän menoistamme.”

Vincent tuijotti häntä. Tuo oli järkevin argumentti, jonka hän oli kuullut vaimonsa suusta moneen vuoteen. Kaikki yrityksen perustamiseen saadut opit eivät olleet ehkä sittenkään menneet täysin hukkaan. Vaikka hän rehellisyyden nimessä oli kyllästynyt kuulemaan ”Perusta oma yrityksesi” -kurssin vetäjän, Kevinin, nimen joka ikisessä lauseessa.

Vincent tiesi, että Maria oli etsijä. Vaimolle oli luonteenomaista etsiä joku, jota voisi seurata. Mutta se, että vaimon uusimmaksi guruksi oli valikoitunut yrityksen perustamisessa avustava konsultti, oli kuitenkin yllättävää.

”Vastuu?” sanoi Rebecka, joka tuli lampsin keittiöön. ”Kyllä tämä tulee maksamaan meille enemmän kuin tuottamaan. Kuka edes ostaa tällaista paskaa?”

Nykyisin vaikutti siltä, että Rebeckan kasvoille oli jähmettynyt pysyvästi nyreä ilme. Hän nosti inhoten suurta valkoista puukylttiä ja luki ääneen:

”*Elä Naura Rakasta*. Siis oikeasti. Enemminkin *Kuole Itke Vihaa*.”

”Olisit nyt kiltti”, Vincent sanoi.

Sisimmässään hän oli kuitenkin samaa mieltä tyttärensä kanssa.

”Kevin sanoo, että minulla on loistava vaisto sen suhteen, mikä menee kaupaksi”, Maria sanoi happamasti ja mulkaisi bonustytärtään.

Rebecka jätti Marian sanat huomiotta ja meni sen sijaan jääkaapille.

”Mitä hittoa? Aston!”

Hän huusi olohuoneeseen ja sai vastaukseksi karjaisun:

”NO MITÄ?!”

”Oletko ottanut lopun maidon muroihisi? Ja laittanut tyhjän purkin jääkaappiin?”

”EI SE OLE TYHJÄ SIINÄ ON VÄHÄN JÄLJELLÄ!”

Astonin ääni kimpoili seinistä. Rebecka katsoi mielenosoituksellisesti Vincentiä ja käänsi maitotölkin hitaasti ylösalaisin. Kolme tippaa valui lattialle.

”Mitä ihmettä sinä oikein teet?” Maria sanoi ja nousi seisomaan. ”Pyyhi tuo pois.”

Noustessaan hän pudotti enkelin, joka oli ollut hänen sylissään. Esine hajosi pirstaleiksi. Se oli selvästi tehty seitinohuesta materiaalista.

”Voi ei! Katso mitä sinä nyt teit, Rebecka!”

”Ai minä?” teinityttö sähisi. ”Enhän se hitto vieköön minä ollut. Sinähän se olet yhtä kömpelö kuin aina ja yrität sysätä syyn minun niskoilleni. Tuo on niin tyypillistä sinulta. Kaikki on aina minun syytämäni. Ja sinä, isä, et koskaan puolusta minua sanallakaan. Annat hänen

kohdella minua miten sattuu. Voi hitto. Täällä ei pysty olemaan. Menen Denisin luo.”

Vincent avasi suunsa vastatakseen, mutta oli liian myöhäistä. Rebecka viiletti jo kohti ulko-ovea.

”Tulet kotiin viimeistään kahdeksalta!” Maria huusi tytön perään. ”Nyt on torstai!”

”Minulla on kesäloma!” Rebecka huusi takaisin, riuhtaisi ohuen kesätakin käteensä ja paukautti oven kiinni.

”Jaaha. Paljon kiitoksia avusta”, Maria sanoi ja mulkaisi Vincentiä käsivarret ristissä. ”Nyt sinun pitää viedä Aston kerhoon. Te olette jo myöhässä.”

Vincent sulki taas suunsa. Oli paras olla sanomatta mitään. Hänellä ei edelleenkään ollut mitään käsitystä siitä, miten hänen pitäisi suhtautua kaikkiin näihin tunnemyrskyihin. Mitä tahansa hän sanoikin, se käsitettiin väärin. Sen vuoksi hänen uusi strategiansa oli pysyttellä mahdollisimman hiljaa.

Hän kaiveli muististaan terapeutin sanoja. Jotakin, mistä voisi olla apua. Se ei ollut aivan helppoa, koska hän ei oikein kyennyt ottamaan apua vastaan ihmiseltä, jonka ammattialasta tiesi enemmän kuin terapeutti itse. Mutta hän oli yrittänyt olla nöyrä.

Alun perin hänen oli ollut tarkoitus mennä terapiaan myös yksin. Käsitellä sitä, mitä hänen äidilleen oli tapahtunut, kun hän oli ollut pieni. Tapahtumaa, jonka hän oli torjunut mielestään neljänkymmenen vuoden ajan. Siihen hän oli kuitenkin vetänyt rajan. Hän ei uskaltanut päästää ketään kaivelemaan niitä asioita. Hänen sisällään asui varjo, joka vartioi kyseistä holvia aivan liian tarkasti. Hän ei luottanut kehenkään niin paljon, että olisi raottanut sitä ovea.

Vincent oli toivonut terapian olevan jonkinlainen ihmekuuri, jonka avulla hän ja Maria olisivat voineet löytää toisensa uudelleen: Hän olisi taas alkanut ymmärtää vaimonsa ajattelutapaa, kuten oli aikoinaan tehnyt. Eikä Maria olisi enää tullut mustasukkaiseksi joka kerta, kun Vincentin piti matkustaa toiseen kaupunkiin. Se oli uskomattoman raskasta heille molemmille, koska matkustaminen oli olennainen osa hänen työtään. Ja he olivat todella yrittäneet. Etenkin Maria oli yrittänyt.